

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów i zarzut niezgodności z prawem.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że pozwana przyjmując rozporządzenie 2020/2151 naruszyła art. 7 dyrektywy 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko oraz przekroczyła uprawnienia przyznane jej przez Radę Unii Europejskiej i Parlament Europejski.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że pozwana przyjmując rozporządzenie nr 2020/2151 naruszyła istotne wymogi proceduralne przyjmując to rozporządzenie po dniu 3 lipca 2020 r., a jego poprawionych wersji językowych, ponad 6 miesięcy po terminie wyznaczonym przez Radę Unii Europejskiej i Parlament Europejski w dyrektywie 2019/904.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że przyjmując rozporządzenie nr 2020/2151 strona pozwana naruszyła art. 7 dyrektywy 2019/904 oraz zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że strona pozwana wydając rozporządzenie nr 2020/2151 naruszyła obowiązek uzasadnienia.
5. Zarzut piąty, dotyczący tego, że pozwana naruszyła art. 7 ust. 1 dyrektywy 2019/904, dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i przekroczyła swoje kompetencje.
6. Zarzut szósty, dotyczący tego, że pozwana naruszyła art. 7 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2019/904 i dokonała oczywistej błędnej w ocenie.
7. Zarzut siódmy, dotyczący tego, że strona pozwana naruszyła zasadę proporcjonalności.

Strona skarżąca podnosi również zarzut niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE twierdząc, że art. 7 i część D pkt 4 załącznika do dyrektywy 2019/904 są niezgodne z prawem.

- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/2151 z dnia 17 grudnia 2020 r. ustanawiające zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części D załącznika do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2020 L 428, s. 57)
- (²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2019 L 155, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2021 r. – Laboratorios Ern / EUIPO – Malpricht (APIRETAL)

(Sprawa T-160/21)

(2021/C 206/39)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Laboratorios Ern, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat T. González Martínez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ingrid Malpricht (Ludwigshafen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „APIRETAL” – unijny znak towarowy nr 4 814 158

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 stycznia 2021 r. w sprawie R 1004/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi;
- uchylenie decyzji strony pozwanej z dnia 20 marca 2020 r.;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 20 stycznia 2021 r.;
- uchylenie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku wskutek nieużywania unijnego znaku towarowego nr 4 814 158 „APERITAL” w odniesieniu do zakwestionowanych towarów z klasy 5 i utrzymanie rejestracji dla tych towarów (oraz „preparatów farmaceutycznych”);
- obciążenie kosztami postępowania EUIPO i drugiej strony postępowania odwoławczego w razie wstąpienia przez nią do niniejszego postępowania w charakterze interwenienta.

Podniesione zarzuty

- Błędna wykładnia art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 przy badaniu pojęcia rzeczywistego używania zakwestionowanego znaku towarowego w odniesieniu do każdego z zakwestionowanych towarów;
- Błędna wykładnia art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 przy ocenie pojęcia uzasadnionego powodu nieużywania.

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2021 r. – De Capitani / Rada

(Sprawa T-163/21)

(2021/C 206/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Emilio De Capitani (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer i B. Verheijen)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wydanej przez stronę pozwaną decyzji odmawiającej dostępu do określonych dokumentów żądanych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, którą to decyzję doręczono stronie skarżącej w dniu 14 stycznia 2021 r. w piśmie o sygnaturze SGS 21/000067, w tym załącznika do tej decyzji;
- obciążenie Rady na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami postępowania, w tym ewentualnymi kosztami poniesionymi przez interwenientów.